

Koszorúzás az emlékműnél

Lengyel és magyar mindig számíthat egymásra

A közös tettek mindannyiunk szívébeől kitörölhetetlenek, és a szó szellemi értelmében közös nyelvet beszélnek mindazon lengyelek és magyarok, akik évről évre összegyűlnek Érden II. Lajos emlékművénél, hogy megemlékezzenek a magyar sereg és a lengyel segédcsapat egyesülésének évfordulójáról – emelte ki ünnepi beszédében T. Mészáros András polgármester a július 23-án megtartott emlék-ünnepségen, amelyen részt vett Anna Derbin, a Lengyel Köztársaság budapesti konzulja is.

A diákok lengyelül és magyarul mondtak verset

Szigeti Eszter dalai a barátságról szölkak

A megemlékezők hosszú sora: magyarok és lengyelek

A történelmi pillanat 485 évvel ezelőttre, azaz 1526 nyarára nyílik vissza, amikor a Mohácsra hadba induló II. Lajos király által vezetett magyar sereg és a lengyel segédcsapat Erd-Ófaluban egyesült. Az esemény jelentősége a két nemzet összefogásában rejlik, ami immár csaknem fél évezreden át jellemzi a lengyeleket és magyarokat, s ennek tiszteletére minden esztendőben, az önkormányzat támogatásával, közösen szervez emlékünnepeket az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület, az Erd-Óváros Szent Mihály Alapítvány és Érd Város Lengyel Kisebbségi

Önkormányzata. T. Mészáros András polgármester ünnepi beszédében hangsúlyozta: – Mi, akik évről évre összegyűlünk II. Lajos emlékművénél, egy nyelvet beszélünk. Közös nyelvet, a szó szellemi értelmében. Az értékek ápolásának, a hagyományörzésnek, a nemzeti öntudat és a nemzetek közti barátság közös nyelvét. Hozzátette: amikor II. Lajos, az alig húszéves magyar király serege Mohácsra indult, itt, Érden talán még volt számukra remény. Erdélyből elindult már hadba Szapolyai, Csehországból is úton volt a segítség, és az ország más részein is szer-

vezték a csapatokat. Azonban egyedül a lengyel segédcsapatok érkeztek meg teljes létszámban, a többiek a Duna mentén állomásoztak. – Érd tehát a reménység és az összefogás helye volt – mondta befejezésül a polgármester. – Azé a barátsága és a reménysége, ami azóta is évről évre ideköt bennünket, lengyeleket és magyarokat, azokat, akik tudják, hogy számíthatnak egymásra, mert közös otthonunk Közép-Európa, ahol ma is csak egymás támogatásával érhetünk el eredményeket. Az összefogás, a barátság és a függetlenség pedig közös szókinszünket gyarapítja immár évszázadok óta. A közös tettek mindannyiunk szívéből kitörölhetetlenek! Az ünnepség folytatásában Anna Derbin, a Lengyel Köztársaság budapesti konzulja is magyarul szölk az egybegyűltekhez. Mindenekelőtt kiemelte, megtiszteltetés számára, hogy részt vehet azon a megemlékezésen, ami a lengyel-magyar kapcsolatról szölk, és több száz éves távlatból felidézi a magyar sereg és a lengyel segédcsapat egyesülésének történelmi pillanatát, és amikor ismét hitet tehetünk a két nemzet sok évszázados barátságának tiszteletéről. Mint mondta: a magyar-lengyel testvérnép barátsága a történelem legfelelősebb és a legsötétebb, legnehezebb korszakaiban is kitartott, bizonyítva, hogy számíthatunk egymás segítségére és támogatására. A múltbéli fejezetekből közösen meríthetünk erőt a ma kihívásaival szemben is, amelyekből bizony napjainkban sincs hiány, bár szerencsére immár sokkal kedvezőbb történelmi és katonapolitikai szövetségben történhet a két nemzet együttműködése és szolidaritása. Anna Derbin kiemelte, a sors rendezte olyan szerencsésen, hogy az Európai Unió soros elnökségének tiszt-ségét is egymás után tölti be a két ország, és meggyőződése,

hogy mind Magyarország, mind pedig Lengyelország még sokat tehet közös erővel Európáért, és ez még inkább erősíti a hagyományos lengyel-magyar kapcsolatokat. A konzul asszony példaértékűnek nevezte, és köszönetet mondott a polgármesternek, a helyi lengyel civil szervezeteknek, hogy Érden hűen ápolják a lengyel hagyományokat és a legendás lengyel-magyar barátságot. Az idei, a 485. évforduló alkalmából rendezett ünnepség a szokásokhoz híven a Szent Mihály-templomban a mohácsi csatában elhunytakért, a két nemzetért, Érd városáért megtartott szentmisével kezdődött, amit két krakkói atya celebrált, majd II. Lajos emlékműve körül gyűltek össze az érdeiek, és bár nem sokkal a rendezvény előtt még esőfelhők sötétítették el az égboltot, az ünnepség kezdetére a nap is kisütött. Így zavartalanul adhattak műsort a Magyarországi Lengyel Iskola és az érdi Bolyai János, valamint Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola tanulói, akik verset mondtak, Szigeti Eszter énekművész pedig zenei produkcióival tette értékessé és hangulatossá a megemlékezés felemelő pillanatait. Az ünnepség végén T. Mészáros András polgármester, Anna Derbin konzul asszony, valamint a Lengyel Kisebbségi Önkormányzat és az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület képviselői elhelyezték a megemlékezés koszorúját a történelmi eseményt idéző emléktáblánál. Az emlékünnepeket a volt II. Lajos iskolában rendezett fogadás zárta.

Bálint Edit

A szerkesztő jegyzete Tusnádfürdőről nézve

Tusnádfürdő, ahol otthonra talált az immár huszonkettedik alkalommal megrendezett Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diák tábor, messze van Érdtől. Attól függetlenül, hogy melyik útvonalon megyünk, lehet akár hétszázötven, nyolcszáz kilométer is, amelyet a változó időjárási és útviszonyok között meglehetősen fárasztó végigvezetni autóval. Természetesen az, hogy jelen sorok íróját menyire viseli meg néhány száz kilométeres gépkocsivezetés, nem különösebben érdekes, ha zsidbasztja a vezetés, és pihe-nésre vágyik, menjen vonattal Agárdra. Az sem fontos, hogy ezeken a hasábokon tusnádfürdői beszámoló jelenjen meg, akit érdekel, számos más forrásból megismerkedhet az ott történetekkel. Amiért mégis szölk érdemel a rendezvény, az egy különös jelenség, és talán a fizikához áll a legközelebb. Gyakran előfordul, hogy ha találkozzunk, beszélünk valakivel, a „mi van veled, hogy vagy?” tájékozódó kérdések feltevésével egyidejűleg egy-két lépést hátralepünk, és úgy mérjük végig. Hasonló a helyzet tárgyakkal: egy autó vagy egy épület szemlélésekor nem mulasztjuk el, hogy távolabbról is szemügyre vegyük. Nem változik meg, nem lesz hamis a kép ekkor sem, csak valahogy jobban összeáll. Szoktak mondani ilyeneket is, hogy a távolság meg az idő – lám, ezek is fizikai fogalmak – megszépít dolgokat, de ez nem igaz, inkább a memória kopik, az emlékezés tompul, és emiatt mutatkoznak szebbnek dolgok, olykor még emberek is. Itt másról volt szó: Magyarországra – ezen belül, ha úgy tetszik, valamelyest Érdre is – kínálkozott rátekintés egy kicsit távolabbról. Az így kirajzolódó kép természetesen nem más,

nem lehet más, mint amelyet ismerünk, a gazdasági-társadalmi környezettel együtt szemlélés azonban néhány dolgot megmagyaráz, érthetőbbé tesz. Nem fennkölt, közgazdászok-dó okfejtésre kell itt gondolni, hanem egyszerű összefüggésekre. Történtek, mindenhol történnek olyan intézkedések, amelyek hatásukat tekintve nem kellemesek, de ismerni kell az okokat és következményeket. Egyszerű példa: bankadó. Nem csak jogászok ismerik a „kárónyerés” tilalmát, vagyis, hogy nem lehet senkinek, magán-személynek és vállalatnak sem abból haszná, amiből másnak kára származik. Itt az történt, és hiába keltettek jól körülírható csoportok külföldön is lármát, miszerint „a magyar kormány elveszi a pénzintézetek pénzét”, jelenleg ott tartunk, hogy számos ország bevezette a bankadót. Hogy mi köze van mindennek Tusnádfürdőhöz? Nagyon sok. Egyre jobban kirajzolódik, hogy az a folyamat, amelynek formai oldalát a kettős állampolgárság adta, kulturális területen eddig is szép eredményeket hozott, egyre jobban megmutatja gazdasági hasznát is. Az együttműködés itt nem egymással parolázó politikusok közös fényképezkedését jelenti, hanem vállalkozók és egyének boldogulását. Ezek nem tervek, hanem olyan, már megvalósult konkrét folyamatok, amelyekhez mielőbb célszerű csatlakozni. Egyáltalán nem utópia, hogy a visegrádi országok és Közép-Európa lehet a válságot követően a gazdasági növekedés súlypontja. Ha így nézzük, Érd nincs is olyan messze Tusnádfürdőtől.

[Handwritten signature]

Türelemgyűjtés

tunk az árkokat átívelő pallókon. Autónk ez időszak alatt a garázsában pihenve várta az időt, amikor újra kigurulhat az utcára. Akkoriban naponta használtam kocsimat, azonban a körülmények a vonattal való utazásra kényszerítettek. A Déliből lemehettem a metróba, vagy buszra, villamosra ülhettem, úticéltól függően. Ez a tapasztalat mondatja velem: akinek a gépkocsi munkaeszköze, az a lakótárs most törje a fejét, hogy hívá teszi átmenetileg autóját a csatornázás idejére. Gépkocsival a fővárosból vagy máshonnan érkező ismerőseimet akkoriban tájékoztattam a nehézségekről. Tanácsként elmondtam, ha mégis látogatni akarnak, hol parkoljanak le kocsijukkal, s ha vállallják a csaknem egy kilométeres gyalogutat, merre jöjjenek. Gondot okozott, ha nem is túl nagyot, a szemétszállítás lebonyolítása. A három hétből kétszer vitték el a kukás bődünk tartalmát. Házunkat csak megközelíteni tudták. Ezért úgy egyeztünk meg a szállítók-kal, hogy fele útig elvonsszöljuk a kukát, a többit ők bonyolítják. Ebből gond nem adódott, és csak azért említettem meg, mivel vannak vagy lesznek lakótársak, akiknek ehhez a „művelethez” is gyűjteniük kell a türelmet. Türelemre van szüksége mindnyájunknak anyagiak

tekintetében is. Amikor tucat évvel ezelőtt megkezdtek a tényleges munkálatokat, azt megelőzőleg három évvel azelőtt felszölkítettak, hogy ekkorra meg akkora ennyit, annyit be kell fizetniük. Berzenkedtünk, hogy miért most, és miért előre? Megmagyarázták és megértettük. Ha valaki távoli útra indul, a vonat- vagy repülőjegyét előre kell megváltania, mégpedig több okból. Mikor aztán bekötöttek bennünket a csatornahálózatba – ez sem volt olcsó –, értettük és éreztük igazán ennek minden kényelmét, előnyét. Elfelejtettük a szippantásokat hívogató telefonjainkat, a folyvást emelkedő szippantási árakat. Családi házunk értéke – összkomfortos kategóriába kerülve – jócskán megnövekedett. Végére hagytam: ha a csatornabekötésig akarunk eljutni, már most kezdjük nagy türelemmel a takarékoskodást. Az ugyanis, hogy a csatorna fővezetéke ott fut az utcában a házunk alatt, az egy dolog. De hogy a szennyvíz eltávozzék házunkból, azért tennünk kell. Beköthetjük magunk is, ha megvásároljuk a szükséges tartozékokat, és megássuk előírás szerint az árkokat. Elvégzik ezt a munkát persze hozzáértő szakemberek is, de ennek árva van. Ezért is adtam csatornázási írásomnak a „Türelemgyűjtés” címet. Már most kíváncsok – a főcsőre való bekötésre – a takarékoskodást elkezdni, meg-hozzá sok-sok türelemmel.

Bíró András